

NESTOR URECHIA

ZÂNELE DIN VALEA CERBULUI

Ilustrații de Olesca Cernega

Ilustrația copertei: Olesea Cernega
Redactare: Mariana Preda, Roxana Dragne
Tehnoredactare: Cristina Gvinda, Dan Crăciun

Nestor Urechia
Zânele din Valea Cerbului

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin CORINT JUNIOR, un
imprint al CORINT BOOKS, str. Mihai Eminescu nr. 54A, București.
www.edituracorint.ro

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

URECHIA, NESTOR

Zânele din Valea Cerbului / Nestor Urechia ; il. de Olesea Cernega. -
București : Corint Junior, 2024
ISBN 978-973-128-898-7

I. Cernega, Olesea (il.)

821.135.1

ÎN POIANĂ LA ANINI

Era într-o duminică.

Soarele ieșit din zori, de la spatele muntelui Zamura, toată ziua încălzise și luminase Valea Cerbului din Bușteni. Acum se lăsa de după muntele Morarul, trimițând o ploaie de raze aurii.

Tilincile vacilor ce se întorceau de la păscut răsunau în chipuri deosebite. Întrerupte de câteva chiuituri de văcari, se deslușeau ciripirile păsărilor care se adunau, spre o apropiată culcare.

Pe nesimțite, cerul, deasupra munților Morarul și Dihamul, din auriu se prefăcu în trandafiriu.

Coastele și culmea munților Zamura, de dincolo de apele Prahovei, se întunecau din ce în ce sub îmbrobodirea unei maramे liliachii, ce se înnegrea repede. Munții Jepii și Caraimanul își tăiau neted, pe zarea trandafirie, colțurile și șeile lor; capul lui Traian, închipuit de coama muntelui Coștila, se arăta mai deslușit ca în cursul zilei, iar Dihamul, în fund, își scălda în ploaia celor din urmă raze ale soarelui-apune spinarea de lighioană uriașă.

Câțiva brazi mai înalți de pe coastele munților Clăbucetul Baiului și Coștila, precum și un molift stingher, uscat de adânci bătrâneți, își țeseau cu acele și ramurile lor, pe bolta cerească, minunate broderii și dantele neprețuite.

Deodată toate se împânziră, nimic nemaideslușindu-se.

Amurgul dădu loc întunericului.

O păsărică întârziată scoase câteva ciripiri ascuțite deasupra apelor Văii Cerbului, lin șopotitoare.

O stea licări deasupra Zamurei, apoi alta deasupra Caraimanului, în urmă altele și altele străluciră.

„Coax! Coax!” orăcăi un broscoi, locuitor al vreunui băltoacă dintr-o văgăună ascunsă, iar niște pui de vultur scoaseră țipetele lor jalnice.

Aninișul și făgetul înconjurător ale apelor Văii Cerbului fremătară.

Acum tăcere, liniște, pace în Valea Cerbului...

Pace!...

Pace!...

Dar întunericul nu ține mult.

Luna iese de după muntele Sorica, în Valea Fetei.

Se înalță, se înalță pe bolta înstelată, învăluind Valea Cerbului într-o lumină argintie.

Poiana la Anini, de pe Clăbucetul Baiului, este scăldată de lumina lunii; numai umbrele așternute ale aninilor tineri și bătrâni mai rup din covorul argintat al pajiștei.

Ora nopții jumătate a sosit.

Deodată, venind din vale, coborând de la deal, ieșind din aniniș, se văd niște chipuri albe, parcă de femei.

Ele înaintează spre un tăpșan înmușchiat din mijlocul poienii.

Iată încă o fantasmă albă, mai înaltă și subțiratică, se desprinde din negrul aninișului, cercuitor al poienii.

— Să trăiești, Zână a Zânelor! murmură celelalte, înconjurând-o.

— Bun-găsit, zânelor, drăguțe ale mele! spuse. V-am chemat și văd, cu mulțumire, că toate, mici și mari, puternice și mai umile, fioroase și blânde, ați alergat la chemarea mea. N-ar fi bine ca de acum înainte să urmăm a ne aduna tot astfel, în toate serile, aici, spre a sta de vorbă, a ne sfătui, a ne cunoaște mai bine, a ne da sprijin, în loc de a trăi răzlețe și neștiutoare unele de altele, ca până acum?

— Așa, așa, bine vorbiți, Zâna Zânelor!

— Atunci, zise Zâna Zânelor, să ne dăm întâlnire în fiecare noapte aici, în Poiană la Anini.

— Da, da!

— Chiar de mâine, luni?

— Chiar de luni.

— Acum să ne zicem la revedere și să ne ducem fiecare pe la treburile noastre.

— Da, mai spuse Zâna Zorilor, grăbiți-vă, fiindcă a sosit ora să deschid zăvoarele cerului, să dau drumul soarelui. Zorile să nu vă prindă aici!

— La revedere!

— Pe mâine seară!

— Pe luni!

SEARA I

Luni

— Zânelor, zise Zâna Zânelor, când toate supusele-i fură strânse împrejurul ei pe tăpșanul din Poiana la Anini, ia spuneți, ce mai e nou?

Zânele nu răspunseră.

— Tu, Zână a Stâncilor, ce ai făcut?

— Eu am prăvălit o stâncă pe un urs cât toate zilele, care ieșise din vizuina sa, lihnit de foame, și care scobora în poiana Coștilei să mănânce vreo vacă dintre vitele buștenenilor.

— Bine ai făcut, căci vita este bogăția săteanului. Dar tu, Zână a Apelor, lucrat-ai ceva?

— Eu am dat drumul apelor ce aveam în creierul Jepilor, nici prea mult, nici prea puțin, tocmai cât trebuia ca să umble bine fierăstraiele din Bușteni.

— Bun gând ai avut, căci, fără fierăstraie, ce s-ar face munteanul? Dar voi, celelalte?

— Nimic nou de partea noastră, Zână a Zânelor.

— Atunci ce facem acum, cum vom petrece noaptea aceasta?

Se gândiră zânele, se gândiră. În mare încurcătură erau.

Iată că sosește și Zâna Amurgului, care întârziase.

— Ce este de stați așa, gânditoare, cu toatele, fetelor?

— Ce să fie? Uite, nu știm cum să petrecem noaptea aceasta.

— Atâta numai vă nedumirește? Stați că vă învăț eu: la șezători se povestesc basme. Să facem și noi așa.

- Da, da.
  - Dar cine să povestească și ce povești?
  - Fiecare dintre noi știind, desigur, un basm, să-l povestească și să vedeți ce iute va trece noaptea, căci ce e mai plăcut decât să ascuți o poveste?
  - Bine ai gândit, Zână a Amurgului!
  - Acum e vorba cine să înceapă?
  - Ca mai mare a noastră, se cuvine să începi tu, Zână a Zânelor.
  - Așa? Bine, fie. Dați-mi numai răgaz o clipă, să mă gândesc.
- Se gândi ce se gândi Zâna Zânelor, apoi zise:
- Să vă povestesc întâmplările unui băiețuș care, prin deșteptăciunea și vitejia lui, din copil de sătean s-a făcut ginere de împărat.

PRICHIDUȚĂ

1. Cele trei zâne

În gospodăria mamei Catrina, de la poalele muntelui Clăbucetul Baiului, din Bușteni, fiecare copil avea rostul lui. Ion păzea caii, Dumitru păzea vacile, Vasile păzea oile, câinii păzeau găinile de vulpi și de ulii, mama Catrina păzea casa și îngrijea de toate alea; numai băiatul cel mai mic, Prichiduță, nu păzea nimic. Și mult îi era necaz lui Prichiduță că nu i se încredințase și lui să păzească ceva. Sta pe gânduri toată ziua ori arunca cu pietricele într-un braț al apei Valea Cerbului ce se furișea pe sub coasta livezii și număra rotocoalele ce se iveau la fața apei ori da cu praștia în păsărele. Dar de păzit ceva, nici vorbă!

Până într-o zi când i s-a urât lui Prichiduță, de și-a luat lumea în cap; și-a strâns lucrșoarele: praștia și un cuțitaș, a tăiat o nuielușă dintr-un alun și a pornit pe cărăruia de pe muchia dealului, doar o găsi ceva de păzit. Când să treacă la colțul gardului de măracini ce înconjura livada mamei Catrina, vede, suindu-se pe gard, târșă-târșă, un melc, melc codobelc. Îi era grea, se vede, ghioacea-i vineție, că se târa ca un moșneag nezorit și lăsa în urmă-i o dără argintie, strălucind la soare.

Prichiduță luă melcul în mână și deodată melcul se ascunse în căsuța lui. Mai departe, mergând, iată pe potecă încă un melc și încă unul pe pajiște, unul alburiu, celălalt gălbui.

Îi luă și pe aceștia.

— Uite turma mea, gândi

Prichiduță și-i puse jos, dar nu pe praful cărării, ci alături, pe iarbă verde.

Cei trei melci codobelci, dacă se văzură netulburați, începură a-și arăta cornițele și a se târi, cum știi ei, fără picioare, cu gând să se ducă la Dunăre, să bea apă tulbure.

Prichiduță, cu nuielușa după ei, parcă ar fi păzit cine știe ce oi sau păsări de curte. Dar se vede că nici păzitor bun de melci nu era, că de la o vreme i s-a urât și cu treaba asta, s-a așezat pe un bolovan și a început să fluiere, privind la drumul din vale.

Iată că, la spatele lui, se lăsă în zbor un cloncan¹ cât toate zilele și negru ca fundul ceanului: cra! cra! și hap! înghite, pe nerăsuflăte, cei trei melci, toată turma lui Prichiduță!

„Cra! cra!” cloncanul, prost și fălos, vrea să râdă de băiat și, plecând în zbor, l-atinge cu aripa pe sub nas. Prichiduță dă să-și strângă turma risipită, dar... ia oile de unde nu sunt!

Băiatul, deștept, a înțeles că cloncanul era hoțul cu pricina și numai ce scoate praștia ce o avea în sân și o aruncă în cloncan care se urcase în văzduh de treizeci de sulițe.

Era dibaci praștiaș Prichiduță: pasărea cu pliscul lung căzu grămadă.

Prichiduță, cu cuțitașul ce avea la brâu, îndată despică în două pânțele cloncanului, scoase cei trei melci teferi, ascunși în ghioacele lor, îi clăti la un izvoarăș din apropiere și-i așeză binișor pe iarbă, socotind că de acum își va păzi mai bine turma, cu ajutorul nuielușei de alun.

1. Vultur (n. red.).

Dar minune! Melcii ieșiră din casele lor, se umflară, se umflară și ce să vezi? Se dădură de trei ori peste cap și se făcură trei zâne frumoase, frumoase!

Melcul cel alburiu se făcuse o zână plăpândă și drăguță, numai în alb îmbrăcată, cu ghiocei încununată, care zise băiatului:

— Bună vreme, Prichiduță! Eu sunt Zâna Ghiocelor, eu prevestesc înturnarea primăverii și sunt gata să te slujesc.

Melcul cel gălbui se făcuse o zână 'nălțuță, rumenă la față, încinsă cu flori de mac, înmărmărită cu floarea-soarelui, și zise flăcăiașului:

— Să trăiești, Prichiduță! Eu sunt Zâna Macilor, aducătoarea verii, care umple spicul grâului. Gata sunt să-ți îndeplinesc orice dorință.

Melcul cel vinețiu se făcuse și el o zână frumușică, dar cam ofilită, cu părul despletit, semănat cu flori de brândușă, și zise tinerelului:

— Noroc și vreme bună, Prichiduță! Eu sunt Zâna Brândușelor, soli ai toamnei rodnice. Iată-mă-s hotărâtă să-ți vin în ajutor la nevoie.

Prichiduță stătea înmărmurit, stană de piatră. Auzise el de zâne și alte minunății povestite de maică-sa în seri de viscole, stând împrejurul vetrei, dar nu văzuse cu ochii închipuiri de acestea.

Cele trei zâne îi povestiră că, fiind răpuse de sora lor cea vitregă, Zâna Vijeliilor, făuritoarea iernii geroase, palatele lor se schimbaseră în trei ghioace, una albă, alta galbenă și alta vânătă și că ele înseși, schimbate în melci, trebuiau să-și târască casele în spinare.

Acum vraja se curmase, cele trei zâne nu se mai canoneau¹, fiindcă el tăiașe pe cloncanul vrăjmaș, care din porunca iernii le păzea să nu scape din melcie.

— Domnițe zâne, zise Prichiduță, închinându-se cu multă umilință, vă sărut mânușițele și vă mulțumesc pentru bunătatea domniilor voastre. Eu sunt un biet băiat și la nevoie nu mă voi da în lături de a vă cere ajutor.

Atunci cele trei zâne luară cele trei ghioace goale și le dădură lui Prichiduță.

— Uite, când vei avea trebuință de vreuna dintre noi, cheamă-ne, du la ureche ghioacea, ascultă, și ce vei auzi va fi răspunsul nostru.

— Fii bărbat fără frică!

---

1. A (se) chinui (n. red.).

— Rămâi cu bine, flăcăiaș!

Și Prichiduță nu mai văzu decât trei norișori care se pierdură în văzduh.

Stătu băiatul, ca la un minut de ceas, cu gura căscată, mai stete alt minut gânditor, își îndesă bine căciula pe ceafă, fiindcă pusese cele trei ghioace în căciulă, și o porni înainte, că ce să se mai întoarcă acasă, că doar nu-l aștepta mama Catrina cu niscaiva cozonaci calzi. Ia, mai bine să-și încerce el norocul în lumea asta mare, mai cu seamă acum, că avea trei ghioace roabe la dorințele lui.

2. Prichiduță merge în căutarea norocului

Merse el ce merse, ca vântul și ca gândul, că era purtat pe aripi nevăzute, trecu de mânăstirea Sinaia, trecu de Posada și de Brazi și de alte nenumărate locuri și într-o dimineață ajunsese într-un oraș mare, unde socoti el să se bage la cineva, la stăpân.

Dar aici văzu copilul-călător că domnea o mare mâhnire peste tot orașul; oamenii: tăcuți, triști, străzile, mai mult pustii, până și ștregarii cei mici nu se jucau, nici nu se târnuiau ca de obicei.

Prichiduță, vrând a ști de ce e atâta jale asupra unui oraș întreg, se apropie de o babă care torcea la porțița unei curți, părând foarte întristată. O întrebă:

— Mamă, de ce te arăți așa supărată? Deși mic, cum mă vezi, eu am daruri de la niște domnițe zâne și așa putea să alin mâhnirea ce te stăpânește nu știu pentru ce.

— Dar de unde vii, măicuță? Străin de tot trebuie să fii de aceste locuri, de nu știi ce nenorocire a căzut asupra orașului nostru!

— Vin de peste nouă mări și nouă țări, tocmai din muntele Clăbucetul Baiului, călătoresc de nu mai știu când, dus pe aripile vântului.

— Muntele Clăbucetul Baiului? N-am auzit de așa ceva. Uite de ce e atâta jale pe capetele noastre: domnița, fata împăratului nostru, era un odor de fată; dar cele trei Rusalii, vrăjitoare cu sufletul înnegrit de necazul ce-l au asupra fetelor de împărat, i-au luat cele trei scumpe daruri date de Dumnezeu: cea mai mare dintre rusalii, Zgrițuroaica, i-a furat bunătatea, cea mezină, Hâda, i-a răpit frumusețea, iar cea mică, Toanta, i-a

dosit deșteptăciunea. Așa că în loc de domnița Dedețica, bună ca căldura soarelui, frumoasă ca Luceafărul cel scânteietor și deșteaptă ca o veveriță năzdrăvană, avem acum o fată de împărat rea, urâtă și proastă. Bietul împărat și biata împărăteasă plâng toată ziua, că ți se rupe inima în două.

Și plângea și baba, și plângea și Prichiduță de plânsul ei.

3. Prichiduță la împărat

Dar Prichiduță nu-și pierdu cumpătul, ci se îndreptă tocmai spre palatul împărătesc. Bate – pac, pac – la ușă, și un copil de casă îi deschide.

— Ce dorești, flăcăiaș?

— Să nu vă fie cu supărare, aș vrea să spun o mare taină împăratului, care îi va aduce alinare la întristarea ce-l usucă.

— Tu, Prichindelule, să aduci alinare la întristarea luminatului nostru împărat? Ori glumești, ori aiurezi!

— Ba nici nu glumesc, nici nu aiurez. Să te duci îndată să-i spui împăratului că eu pot să-i vindec domnița.

— Ei, taci!

— Să te duci, că de aia te-au pus aici! Dacă nu te duci, o s-o pățești rău când va afla împăratul.

— Iaca mă duc. Al naibii băiat!

Cât clipești din ochi și Prichiduță fu dus la împăratul care plângea pe un jilț. Flăcăiașul nostru îngenunche, sărută poala împăratului și zise:

— Luminate împărate, oglindă a adevărului, strălucire a bunătații, întrupare a vitejiei, am aflat ce jale îți apasă sufletul și am venit într-o fugă să încerc să-ți aduc mângâiere. Să nu mă mai cheme Prichiduță al Catreinei de la Bușteni dacă până în trei zile, trei luni, sau trei ani nu aduc îndărăt bunătaatea, frumusețea și deșteptăciunea domniței Dedețica!

— Fătul meu, fătul meu, să te ajute puterile și, dacă vei reuși, să știi că a ta este domnița!

Iar Prichiduță sărută din nou poala împăratului, se sculă și ieși din palat, cu inima tâcâind, tâcâind, dar plin de speranță în izbândă, că se știa ocrotit de trei zâne binefăcătoare.

4. Prichiduță răpune pe Rusalia Hâda

Prichiduță se îndreptă spre pădurea din marginea orașului. Ajuns aici, scoase din sân ghioacea Zânei Ghiocilor și o puse la ureche, zicând:

*Ghiocică, ghiocea,
Adu-mi repede-aicea
Pe zâna cea albă.
Cu ghiocei în salbă!*

Ghioacea îi răspunse șoptind: „Vin”, și Zâna Ghiocilor se și înfățișă și, zâmbind dulce, zise:

— Iată-mă-s, Prichiduță, ce dorești tu?

Prichiduță îi povesti din păr până în fir cele întâmplate cu Dedețica și fâgăduiala dată de dansul împăratului.

Acum o ruga să-l ajute să afle frumusețea răpită domniței.

— Hâda este o Rusalie puternică prin urâciunea ei, că cine se uită la dansa e schimbat în coropișniță. Ea a furat frumusețea domniței Dedețica și a ascuns-o într-o piersică care se află tocmai în mijlocul grădinii Hâdei. Trebuie să pui mâna pe piersică. Dar până să ajungi la ea, o să te lupți cu o armată de coropișnițe mari cât niște câini, având în frunte, drept căpitan, un coropișnițoi mare cât un leu. Uite, ține praf de pir pisat, să arunci în li-ghioanele acelea. Iar când vei ajunge la piersică, să nu care cumva să ridici ochii în sus, că pe dată vei fi schimbat în coropișniță și cu niciun descântec din lume nu-ți vei mai recăpăta fața de om.

Prichiduță mulțumi Zânei Ghiocilor, luă praful și pe aici țî-e drumul, la grădina Hâdei! Grădina părea minunată de departe, dar când să intre, vai, ce chin! Sute și mii de coropișnițe, cât toate zilele, se năpustiră pe viteazul nostru și-l împungeau și-l umpleau cu venin mohorât ca sângele închegat, dar Prichiduță habar n-avea, nici gema, nici plângea, ci cu hotărâre spre

piersică înainta. Din când în când, arunca din praful de pir și lighioanele atinse se prefăceau în scrum.

Se apropiase de piersică, când un cântec duios, răsunând din cer, zise: „Prichiduțel, flăcău frumos și drăgăstos, eu sunt Cosânzeana, logodnica ta, uită-te la mine cum strălucesc.” Dar el își aduse aminte de vorbele Zânei Ghiocilor și n-avea poftă să-și trăiască zilele în coropișnițarie; așa că, cu ochii la pământ, culese frumos piersica și zor, zor îndărăt, spre palatul împărătesc.

Aici chemă pe domniță, tăie piersica în două, îi dădu o jumătate s-o mănânce, iar cealaltă jumătate o mănă el. Ca prin farmec, Dedetița își recăpătă frumusețea, iar el se făcu un Făt-Frumos drept ca bradul, cu plete de aur și cu ochi scânteietori ca de vultur.

5. Prichiduță răpune pe Rusalia Zgripturoaica

Prichiduță Făt-Frumos nici nu așteptă să-i mulțumească împăratul și plecă iarăși în pădure, să cheme pe Zâna Macilor, să-i vină și ea în ajutor.

Puse ghioacea gălbuie la ureche și cântă:

*Macule, oaste de crai,
Ce stai într-un vârful de pai,
Spune repede, cu zor,
Zânei cu obraz roșior,
Pe dat-aci să sosească,
Ajutor să-mi hărăzească!*

Ghioacea gălbuie îi șopti: „Vin”, și Zâna Macilor odată se înfăptui în fața lui Prichiduță.

— Prichiduță, m-ai chemat! Spune, care-ți este păsul?

Flăcăul, arătând zânei cum ar dori el să redobândească bunătatea domniței furată de Rusalia Zgripturoaica, Zâna Macilor îi spuse:

— Prichiduță dragă, bunătatea Dedetiței a ascuns-o Zgripturoaica într-un spic de grâu pierdut între miile de mii de spice ce se îndoiaie la suflarea vântului colo, departe, în lanurile nesfârșite de pe moșia Zgripturoaicei.

Va să culegi spicul cel bun, dar mult o să umbli, făcând jumătate ocolul pământului, până să ajungi la el. O să treci prin multe țări și o să vezi multe lighioane: mai întâi prin ținutul tricolcilor, apoi prin țara piticilor lui Nalt-ca-gâza care intră în urechi, te asurzesc și te amețesc; prin împărăția căpcăunilor, oameni cu cap de câine, care te sorb dintr-o înghițitură; și, în sfârșit, o să intri în țara scorpiilor, care prin strigătele lor te înnebunesc. Aici vei găsi spicul cu bunătatea domniței, deosebindu-se de celelalte prin înălțimea sa. Ca să înfrunți toate lighioanele ce vei întâlni, îți dau inelul acesta pe care, dacă-l pui la degetul cel mic de la mâna dreaptă, te faci nevăzut. Drum bun, Prichiduță, eu mă întorc în împărăția mea!

Prichiduță plecă și el să facă jumătate ocolul pământului. Se întâmplă cum povestise Zâna Macilor, și dacă n-ar fi avut inelul care-l făcea nevăzut, el n-ar fi scăpat teafăr, că avu de-a face cu lighioane ca tricolicii, piticii lui Nalt-ca-gâza, căpcăunii și scorpiile. Ba împăratul căpcăunilor, dacă nu-l văzu, îl miroși când intră pe moșiile sale. Alergă el după Prichiduță cu gura deschisă, de se pierdea falca de sus în nori, iar cea de jos zdruncina pământul, dar nevăzându-l, nu-l putu sorbi.

În sfârșit, după trei ani, trei luni și trei zile, păși viteazul zânelor pe pământul scorpiilor, unde domnea Zgripturoaica. Intră în lanurile de grâu ale Zgripturoaicei. Mergea, rătăcind din spic în spic, în căutarea spicului înalt. Era ca într-un codru nepătruns. Bătea un vânt tare, ce apleca spicele într-o parte și într-alta; dar cum era să deosebească Prichiduță spicul cel înalt?

După trei zile de rătăcire, dădu peste un luminiș, în mijlocul căruia sta, înțepat, un spic bogat și înalt, înalt.

— Acesta este spicul cel plin de bunătate!

Se repezi la el, îl smulse cu putere și p-aici și-e drumul îndărăt! Sosi la palatul împărătesc după alți trei ani, alte trei luni și trei zile. Chemă pe fata împăratului și-i dădu toate boabele de grâu de le înghiți. Atunci domnița simți cum sângele cald năvălea în inima ei ce fusese atât amar de ani împietrită și, cu zâmbet dulce, parcă zicea lui Prichiduță: „Ce băiat bun ești!”, că de vorbit nu vorbea, fiind încă toantă. Că era bun Prichiduță se știa; nu s-ar fi dat el pradă la atâtea primejdii și necazuri, de nu i-ar fi fost milă de domniță, de părinții săi și de toți supușii acelei împărății. Simțindu-se cu bunătate la suflet, nici nu-i trecuse prin gând să se înfrupte cu ceva boabe

de-ale spicului fermecat și se mira singur, gândind: „Vezi ce greu e să reapeți bunătatea, când ai pierdut-o o dată?”

Împăratul veni și el când află de sosirea lui Prichiduță. Și când își văzu fata și frumoasă, și bună, îl sărută cu dragoste, nemaștiind de bucurie cum să mulțumească viteazului Făt-Frumos.

Dar Prichiduță zise:

— Luminate împărate, domnița e frumoasă, e bună, dar îi mai trebuie și deșteptăciunea cu care se putea făli altădată. Mă duc să caut și darul acesta. Și plecă.

6. *Prichiduță răpune pe Rusalia Toanta*

De data asta chemă pe Zâna Brândușelor, care îi lămuri că deșteptăciunea domniței o ascunsese Rusalia Toanta într-un smoc de păr de pe fruntea unei veverițe năzdrăvane, cu coada sură, pe care trebuia el s-o prindă în pădurile ce se țineau lanț, spre miazănoapte.

— Nu vei putea prinde veverița decât fermecând-o, zise zâna, dar nu prin farmece d-ale noastre, ci printr-unul ce-l ai tu din copilărie; întoarce-te cu mintea la copilăria ta, răscolește anii când nu păzeai nimic și vei afla!

Zicând acestea, Zâna Brândușelor se prefăcu într-un norișor care pe dată se risipi.

— Dar bine, Zână Brândușică, strigă Prichiduță supărat, asta ți-a fost toată ajutorarea? Să mă fi cinstit și dumneata cu vreun dar vrăjtit, ca surioarele cu ghiocei și cu maci. Sfatul tău nu costă scump.

„Farmecele mele? A vrut să-și bată joc zâna de mine. Ei, poftim, mai fă bine la oameni! Copilăria mea? La ce mă gândesc la timpurile când nu eram bun de nimic?”

Ce să facă băiatul? N-avea încotro; o porni și el spre pădure. Intră mai întâi în pădurea de stejari: la marginea pădurii, țușt! o veveriță sare și se urcă pe un stejar, repede ca o nălucă. D-acolo, de sus, se uita rânjind la Prichiduță care stătea jos, cu gura căscată la ea.

— Tu ești veverița cu pricina! strigă Prichiduță. Te cunosc după coada sură și smocul de păr de pe frunte. Să-mi dai smocul, că te-a luat Aghiuță!

Dacă te-aș întreba unde locuiesc zânele, ce ai spune? Crezi că ele nu există, că sunt doar plăsmuiri, sau le-ai căuta spre zările copilăriei, aflându-le pe tărâmurile îndepărtate, acolo unde omul nu le poate vedea, dar le poate simți prezența fermecată?

Într-o lume în care totul este posibil, scriitorul Nestor Urechia ne face cunoștință, într-o manieră inedită, cu zânele din Valea Cerbului. Deși construiește un ținut de poveste, autorul îl aduce foarte aproape de tărâmul nostru: încântătoarele fapte viețuiesc în localități cunoscute din țara noastră, astfel că lectura se aseamănă cu o plimbare pe trasee montane, familiare, ori cu o vacanță petrecută la bunici.

Fiind cea mai cunoscută și îndrăgită lucrare a lui Nestor Urechia, volumul de față cuprinde povestiri calde, pline de poezie, cu iz de basm și mult haz.

ISBN: 978-973-128-898-7

9 789731 288987

www.corintjunior.ro